

че и на Св. Горѣ, мысля, още мнозина го помнятъ: отъ параходъ тѣ, наедно съ други тѣ поклонници, слѣзе на брѣгъ тѣ и жена та на капитанинъ тѣ, жена млада и хубавица. Облечена твърдѣ ефектно и забиколена отъ единъ купъ офицеры, тя весело ся приближи къмъ мѣнастырскы тѣ врата. Испоплашиха ся калугеры тѣ кога то видяхъ тѣзи гостенка; като ся струпахъ при врата та и пропузнахъ няколко поклонници, тѣ съ заканване затворихъ врата та предъ самыя тѣ носъ на хубавицѣ тѣ. Мѣжъ тѣ и, то ся знае, ся расърди, каза че ще ся оплаче, нѣ тѣ му казахъ, че Св. Горскый тѣ уставъ е извѣстенъ на цѣль святъ, че и Турци тѣ му ся подчинявжтъ, и капитанинъ тѣ трябаше да замѣлчи. Жена та сжщо ся обидя отъ такова невѣжливо посрѣщане и, за зло на калугеры тѣ, тя ся рѣши да ся расходи по брѣгове тѣ на мѣнастырь тѣ Русикъ. Подъ рѣжъ (алабраце) съ едно копте, тя обиколи сичкый мѣнастырь, напи ся съ св. Горскѣ родѣ пакъ се си цвѣтя и послѣ сѣдна да си почине срѣщу мѣнастырскы тѣ врата, като ся вглѣдваше въ калугеры тѣ, кои ся срѣщяхъ.

„Искушеніе! Искушеніе. . .!“ ся разнесе по цѣль мѣнастырь; отшѣльници тѣ ся възвълнувахъ; вѣднѣе то и ожесточеніе то бяхъ толкози голѣмы, що то мнозина грабнахъ камъни, и началство то съ голимъ трудъ успокои и распѣди братія та. Жена та, на вѣрно, чуваше сичкый тѣ този гамъ, нѣ не ся мръдна отъ място то си, и като дочака компанія та си, сжщо тѣй спокойно си отиде на пароходъ тѣ. Пароходъ тѣ ся отдалечи, нѣ съ това работа та ся не свърши. Демонъ тѣ на съблазнь съвършенно завладѣ отшѣльници тѣ, помежду имъ ся появихъ кавгы и някои подиръ това съвсѣмъ не можахъ да живѣять въ мѣнастырь тѣ и ся отдалечихъ въ пустыня тѣ. Останалы тѣ дълго време испитвахъ сичкы тѣ мъченія на плѣтѣхъ тѣ брань, ко-